

РЕШЕНИЕ

№ 3100

гр. София, 13.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 24.09.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Ива Кечева

Маруся Йорданова

при участието на секретаря Ани Андреева и при участието на прокурора Христозова, като разгледа дело номер **4121** по описа за **2010** година докладвано от съдия Аглика Адамова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във връзка чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на С. дирекция на В. Р. срещу решение от 24.08.2007 г., постановено от Софийски районен съд, НК, 109 състав по нахд № 13996/2009 г., с което е отменено наказателно постановление № 136/12.11.2009г., издадено от директора на СДВР, с което на „Н.” О. са наложени осем броя имуществени санкции, всяка в размер на 1000 лв, на основание чл. 43, ал.2 ЗЧОД. В касационната жалба се излагат доводи за неправилно приложение на чл. 43, ал.2 ЗЧОД. Касаторът моли съда да отмени решението и да постанови друго, с което да потвърди наказателното постановление.

Ответната страна в касационното производство – „Н.” О. чрез пълномощника си моли касационната жалба да бъде отхвърлена и съдебното решение потвърдено.

Представителят на С градска прокуратура счита, че решението е законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Решението е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу

наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административнонаказателно преследване.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя, както и писмените доказателства, представени с административно - наказателната преписка. След обсъждането им, е възприел описаната в АУАН и НП фактическа обстановка, но е направил извод, че извършеното деяние не съставлява административно нарушение.

След извършена служебна проверка за съответствието на обжалваното съдебно решение с материалния закон, на основание чл. 218, ал. 2 АПК вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН, което е релевирано и като самостоятелно основание в касационната жалба, Административен съд С. – град, IV касационен състав, намира че обжалваното решение е постановено при правилно прилагане на материалния закон.

Действително разпоредбата на чл.43, ал.2 от Закона за частната охранителна дейност предвижда административно-наказателна отговорност за лице, извършващо охранителна дейност по смисъла на чл. 5, ако използва за осъществяване на охранителна дейност лице, с което не е сключило трудов договор. Смисълът на тази забрана трябва да се търси при съвместно тълкуване с чл.27 ЗЧОД, във връзка с изискванията, на които трябва да отговарят конкретните охранители. В случая ответникът по касация е извършвал охрана на концерт на стадион, като физическата охрана, освен от охранители, наети от него по трудов договор е извършвана и от други лица. Тези лица обаче също са служители на лица по чл. 5 ЗЧОД, а с тези лица ответното дружество е сключило договори за сътрудничество и съвместна дейност при охрана на масови мероприятия. Това не е забранено от закона, а обстоятелствата, че във физическата охрана участват лица, които са служители на охранителни фирми, гарантира, че те отговарят на условията на чл. 27 ЗЧОД. Техните трудови договори също подлежат на отчет пред СДВР, макар и задълженото за това отчитане лице да не е ответника по касация. Нарушение би било налице, ако физическата охрана бе извършена от лица, които изобщо не са наети на трудов договор към лице, извършващо частна охранителна дейност.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка за съответствие с материалния закон съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН оспорваното решение следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното, Административен съд С.- град, IV касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 07.04.2010г. на С районен съд, НК, 109 състав по нахд № 13966/2009 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

